

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ για μια Αριστερά ανεξάρτητη από το σύστημα

Δεν μετράει η διαφορά ΣΥΡΙΖΑ - ΝΔ, αλλά η πραγματική διαφορά πολιτικής

Φτάνουμε στην τελική ευθεία της μάχης των εκλογών με όλα τα πολιτικά ενδεχόμενα ανοιχτά. Η συγκυβέρνηση έριξε τα διλήμματα της «πολιτικής σταθερότητας», έβαλε τις δυνάμεις του διεθνούς κεφαλαίου (από την Μέρκελ μέχρι τους Άραβες) να παρελάσουν για να στηρίξουν το υπηρετικό τους προσωπικό, έδωσε τις χάντρες του κοινωνικού μερίσματος. Πάνω από όλα φρόντισε να ψηφίσει το νέο Μεσοπρόθεσμο επιχειρώντας να δέσει τον λαό και την χώρα σε καθεστώς μνημονιακής βαρβαρότητας και αποικιοκρατικής επιτήρησης, όχι για τέσσερα χρόνια, αλλά για πολλές δεκαετίες.

Η αξιωματική αντιπολίτευση με την σειρά της, φρόντισε σε αυτή την εκλογική μάχη να μας υπογραμμίσει ότι δεν πρόκειται να αλλάξει σχεδόν τίποτα. Δυο βδομάδες πριν ο Α. Τσίπρας μας είπε ότι δεν θα επαναφέρει τον 13ο και 14ο μισθό. Ο Γ. Σταθάκης προχτές μας είπε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά, δεν θα επαναφέρει καθολικά ούτε τον κατώτερο μισθό. Η δήλωση αυτή αποτελεί το τελευταίο καρφί στο φέρετρο της «απαλλαγής από τα μνημόνια» που κάποτε είχε υποσχεθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Σε αυτή την εκλογική μάχη και βάζοντας οριστικά πλώρη για την κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ ξεκαθάρισε ότι μαζί με το ευρώ θεωρεί απαραίτητο και το «μνημονιακό κεκτημένο» της αστικής τάξης.

Έτσι η αστική τάξη επιχειρεί να οργανώσει μέσα από την τριπλή εκλογική μάχη το πολιτικό σύστημα της επόμενης ημέρας, της νέας κυβερνητικής σταθερότητας που θα αντικαταστήσει τα φθαρμένα άλογα των Σαμαρά-Βενιζέλου, και θα καλύψει την το κενό εκπροσώπησης που δημιουργεί η κρίση του πολιτικού συστήματος και η κατάρρευση του

ΠΑΣΟΚ. Το νέο μενού περιλαμβάνει το λίφτιγκ σε ΝΔ (Νέα Ελλάδα), ΠΑΣΟΚ (Ελιά) και τους φασίστες, τα μιντιακά κατασκευάσματα για μπαλαντέρ (Ποτάμι), την άμεση παρέμβαση δυνάμεων του κεφαλαίου (Μαρινάκης, Κόκκαλης) και την οριστική ενσωμάτωση του ΣΥΡΙΖΑ στο «ατλαντικό» και «μνημονιακό» κекτημένο.

Βασική προϋπόθεση για την ανατροπή αυτού του αστικού σχεδίου και την επιβολή μιας πρώτης έστω αποσταθεροποίησης της επίθεσης είναι η αποφασιστική ενίσχυση των δυνάμεων που είναι έξω από αυτό και **σε πρώτη γραμμή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Είναι η ενίσχυση των δυνάμεων που παλεύουν για την ανατροπή της κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, ανατροπής της επίθεσης, αποσταθεροποίησης συνολικά του σάπιου πολιτικού προσωπικού της άρχουσας τάξης. Που επιμένουν πως πρέπει να καταργηθούν τα μνημόνια και οι δανειακές συμβάσεις, να έρθουμε σε σύγκρουση με το κεφάλαιο και την ΕΕ και να φύγουμε από αυτήν, να παρθούν άμεσα μέτρα ανακούφισης και βελτίωσης της ζωής της εργατικής τάξης και του λαού. Που παλεύουν, δηλαδή να αλλάξει δρόμο η ελληνική κοινωνία όχι διαχειριστή η κυβερνητική εξουσία. Οι δυνάμεις που παλεύουν για ένα κίνημα, που θα αποκρούσει και θα ανατρέψει αυτήν την πολιτική και το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο που την στηρίζει. Που είναι δύναμη αποφασιστικότητας και ενότητας μέσα στους αγώνες, δημιουργίας του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής. Που οικοδομούν μια Αριστερά ανεξάρτητη από το σύστημα, έξω από την συναλλαγή και τα παιγνίδια με το κατεστημένο.

Κάθε ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ένα «όχι» στην προσπάθεια να ακρωτηριαστούν οι αγώνες και οι ελπίδες του λαού, να φυλακιστεί ξανά το αίτημα ανατροπής στην ευρωπαϊκή και «μνημονιακή» σταθερότητα που εγγυάται ο ΣΥΡΙΖΑ. Αποτελεί αποδοκιμασία της πολιτικής του, που κινείται προς μια μικρή αλλαγή μείγματος της ασκούμενης πολιτικής. Αποτελεί υπέρβαση της λογικής του ΚΚΕ, που καλλιεργεί την ηττοπάθεια, αρνούμενο τη συμβολή σε ένα μέτωπο ανατροπής, διευκολύνοντας έτσι το περπάτημα των ανώδυνων κυβερνητικών «λύσεων σωτηρίας».

Αποτελεί θετική συμβολή για να ενεργοποιηθούν ευρύτερες ενωτικές διαδικασίες στην κατεύθυνση του μετώπου της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντι ΕΕ αριστεράς, για να δοθεί μια νέα προή και ελπίδα στον μαχόμενο κόσμο.

Μας λένε άλλοτε καλόπιστα και άλλοτε όχι, «αυτό που θα μετρήσει είναι η διαφορά ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ». **Αυτό που μετράει είναι η διαφορά στην πολιτική όχι η διαφορά των κοινοβουλευτικών ποσοστών. Γιατί αν όσο μεγαλώνει η διαφορά στα ποσοστά μικραίνει η απόσταση στην πολιτική τότε πάμε όχι σε «νίκη», αλλά σε ήττα του κινήματος.**

Άλλωστε η κάθε δύναμη, ανάλογα με το βάρος της, επιδρά στο πολιτικό σκηνικό, στον συνολικό συσχετισμό δυνάμεων και το στρέφει είτε σε δεξιά-διαχειριστική, είτε σε αριστερή φιλολαϊκή, ανατρεπτική κατεύθυνση. Αυτή η επίδραση είναι πολύ πιο ουσιαστική για τις ίδιες τις πολιτικές εξελίξεις από το κακέκτυπο των «δύο μονομάχων» και της μεταξύ τους διαφοράς.

Μας λένε «ναι, αλλά έτσι θα φύγει η κυβέρνηση». Η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η πιο βαθιά ψήφος κατά της κυβέρνησης, των μνημονίων, της ΕΕ. Αλλά επιπλέον, αυτή η κυβέρνηση δεν πρόκειται να φύγει από μόνη της. Έχει πολύ βρώμικη δουλειά να τελειώσει, είναι τεράστια τα συμφέροντα που την κρατάνε. Πρέπει να ανατραπεί με την δύναμη του λαϊκού ξεσηκωμού. Όχι να περιμένουμε μέχρι την άλλο Φλεβάρη, για να ολοκληρώσει την καταστροφή και να ξαναζήσουμε το δίλημμα «ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ», ο οποίος εν τω μεταξύ θα έχει συμβάλει τα μέγιστα στο κλίμα της εκλογικής αναμονής, όπως από το 2012 μέχρι σήμερα.
Η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι δύναμη για την ανατροπή της κυβέρνησης.

Μας λένε «να βγει τώρα ΣΥΡΙΖΑ να ανασάνει ο λαός και βλέπουμε. Σε συνθήκες κοινωνικής καταστροφής τι ανατροπή να γίνει»; Όμως για να ανασάνει ο λαός, για να μπει φρένο στην κατρακύλα πρέπει να τιναχτούν στον αέρα τα μνημόνια και οι δανειακές συμβάσεις, οι συνθήκες της «οικονομικής διακυβέρνησης» και συνολικά της ευρωζώνης και της ΕΕ. Η «επιβίωση» δεν προηγείται της ανατροπής. **Ο δρόμος για την επιβίωση περνάει μέσα από την αντικαπιταλιστική ανατροπή.**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 18.5.2014